

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA HENRIKA SAUGMANDSGORA ĒES
[HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE]
SECINĀJUMI,
sniegti 2019. gada 29. jūlijā¹

Lieta C-421/18

Ordre des avocats du barreau de Dinant
pret
JN

(*Tribunal de première instance de Namur* (Namīras pirmās instances tiesa, Beļģija) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Brīvības, drošības un tiesiskuma telpa – Tiesu iestāžu sadarbība civillietās – Jurisdikcija, nolēmumu atzīšana un izpilde civillietās un komercietās – Regula (ES) Nr. 1215/2012 – 1. panta 1. punkts – Jēdziens “civillietas un komercietas” – 7. panta 1. punkts – Īpašā jurisdikcija lietās, kas attiecas uz līgumiem – Jēdziens “lietas, kas attiecas uz līgumiem” – Prasība nomaksāt ikgadējās iemaksas, kas advokātam jāmaksā advokātu kolēģijai – Brīvprātīgas juridiskas saistības

I. Ievads

1. Šis lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko iesniegusi *tribunal de première instance de Namur* (Namīras pirmās instances tiesa, Beļģija), attiecas uz Regulas (ES) Nr. 1215/2012 par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (turpmāk tekstā – “Briseles I.a regula”)² 7. panta 1. punkta interpretāciju.
2. Šis lūgums ir iesniegts saistībā ar strīdu starp *ordre des avocats du barreau de Dinant* [Dinānas Advokātu kolēģiju] (Beļģija) un JN par to, ka šis pēdējais minētais nav nomaksājis ikgadējās arodiemaksas pirmajai minētajai. Šīs ikgadējās iemaksas izriet no JN uzņemšanas Dinānas Advokātu kolēģijā, kas saskaņā ar Beļģijas *code judiciaire* [Tiesu kodeksu] ir nepieciešama, lai varētu strādāt par advokātu Beļģijā.
3. Tā kā JN dzīvo Francijā, viņš apstrīdēja iesniedzējtiesas starptautisko jurisdikciju izskatīt šo strīdu.
4. Šādā kontekstā minētā tiesa vēlas zināt, vai advokātu kolēģijas prasība, kuras nolūks ir panākt, lai kādam no tās biedriem tiktu piespriests samaksāt ikgadējās arodiemaksas, kas viņam jāmaksā šai kolēģijai, ir lieta, “kas attiecas uz līgumiem” Briseles I.a regulas 7. panta 1. punkta izpratnē.

¹ Oriģinālvaloda – franču.

² Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (2012. gada 12. decembris) (OV 2012, L 351, 1. lpp.).

5. Sava vērtējuma noslēgumā es ierosināšu Tiesai atbildēt uz šo jautājumu tādējādi, ka prasība par pienākumu samaksāt ikgadējās iemaksas, ko lielākoties veido apdrošināšanas prēmijas un kas izriet no lēmuma, ko pieņēmusi advokātu kolēģija – bet tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai –, kurā advokātiem ir pienākums iestāties atbilstoši valsts likumam, ir jāuzskata par prasību, uz kuru attiecas jēdziens “lietas, kas attiecas uz līgumiem” Briseles I.a regulas 7. panta 1. punkta izpratnē.

II. Atbilstošās tiesību normas

A. Briseles I.a regula

6. Briseles I.a regulas 16. apsvērumā ir noteikts:

“Papildus atbildētāja domicilam vajadzētu būt alternatīviem jurisdikcijas pamatojumiem, kuru pamatā ir cieša saistība starp tiesu un lietu vai kuru nolūks ir veicināt pareizu tiesvedības norisi. Ciešas saistības pastāvēšanai būtu jānodrošina juridiskā noteiktība un jānovērš iespējamība, ka prasību pret atbildētāju ceļ viņam saprātīgi neparedzamā dalībvalsts tiesā. [..]”

7. Šīs regulas 1. panta 1. punktā ir noteikts:

“Šo regulu piemēro civillietās un komercietās neatkarīgi no tiesas būtības. Tā neattiecas jo īpaši uz nodokļu, muitas vai administratīvajām lietām vai uz valsts atbildību par darbību un bezdarbību, īstenojot valsts varu (*acta iure imperii*).”

8. Minētās regulas 2. iedaļas “Īpašā jurisdikcija” 7. panta 1. punktā ir paredzēts:

“Personu, kuras domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt citā dalībvalstī:

- 1) a) lietās, kas attiecas uz līgumiem, – attiecīgās saistības izpildes vietas tiesās;
- b) šā noteikuma mērķiem un ja vien nepastāv citāda vienošanās, attiecīgās saistības izpildes vieta ir:
 - preču iegādes gadījumā – vieta dalībvalstī, kur saskaņā ar līgumu preces piegādāja vai tās būtu bijis jāpiegādā,
 - pakalpojumu sniegšanas gadījumā – vieta dalībvalstī, kur saskaņā ar līgumu pakalpojumu sniedza vai tas būtu bijis jāsniedz;
- c) ja nepiemēro b) apakšpunktu, tad piemēro a) apakšpunktu.”

B. Beļģijas Tiesu kodekss

9. Beļģijas Tiesu kodeksa 428. panta pirmajā daļā ir noteikts:

“Advokāta amata nosaukumu izmantot un ar šo profesiju nodarboties nedrīkst neviens, kas nav Beļģijas vai kādas citas Eiropas Savienības dalībvalsts pilsonis ar tiesību zinātņu doktora vai licenciāta diplomu, nodevis 429. pantā minēto zvērestu un reģistrēts kolēģijas reģistrā vai stažieru sarakstā.”

10. 443. pantā ir teikts, ka kolēģijas padome var noteikt reģistrētajiem advokātiem, advokātiem, kuri praktizē ar kādas citas Eiropas Savienības dalībvalsts amata nosaukumu, advokātiem stažieriem un goda advokātiem pienākumu maksāt tās noteiktās iemaksas.

III. Pamatlieta, prejudiciālais jautājums un tiesvedība Tiesā

11. JN tika uzņemts Dinānas Advokātu kolēģijā datumā, kurš nav precizēts.

12. JN norāda, ka 90. gados viņš savu dzīvesvietu ir deklarējis Francijā, taču joprojām paliekot reģistrētam Dinānas Advokātu kolēģijā, kurai viņš maksāja ikgadējās iemaksas līdz 2012. gadam.

13. 2015. gada 29. maija vēstulē Dinānas Advokātu kolēģijas priekšsēdētājs pieprasīja JN samaksāt iemaksas par 2013., 2014. un 2015. gadu. Šajā ziņā no minētās vēstules izriet, pirmkārt, ka uzņemšana advokātu kolēģijā “sniedz ievērojamas priekšrocības apdrošināšanas jomā” un ka iemaksas, kas jāmaksā šai kolēģijai, “patiesībā lielākoties veido apdrošināšanas prēmijas, ko maksā šī kolēģija”, un, otrkārt, ka, secinot, ka JN ir ļoti mazaktīvs advokāts, taču joprojām ir reģistrēts advokātu kolēģijā, šīs kolēģijas priekšsēdētājs piedāvā viņam samazināt viņa iemaksu apmēru līdz kolēģijas maksāto apdrošināšanas prēmiju lielumam, kā arī veikt dalītos maksājumus.

14. Tā kā JN atbildi nesniedza un maksājumu neveica, 2015. gada 11. decembrī un 2016. gada 21. decembrī viņam tika nosūtīti atgādinājumi. Tā kā šie atgādinājumi netika ņemti vērā, Advokātu kolēģija 2017. gada 23. janvāra brīdinājuma vēstulē pieprasīja JN nomaksāt ikgadējās iemaksas.

15. Pēc šī brīdinājuma JN nosūtīja kolēģijai vēstuli, kurā viņš paskaidroja, ka ir saskāries ar finansiālām grūtībām, kuru dēļ viņš, lai samaksātu prasītās iemaksas, varot iemaksāt ne vairāk kā simts eiro mēnesī.

16. Tomēr, tā kā JN neveica nevienu maksājumu, Dinānas Advokātu kolēģija ar 2017. gada 17. maija pavēsti aicināja viņu ierasties *tribunal de première instance de Namur* (Namīras pirmās instances tiesa), proti, iesniedzējtiesā, kurā tā lūgusi piespriest viņam samaksāt 7277,70 euro, kam pieskaitīti nokavējuma procenti, kā arī tiesāšanās izdevumi un izmaksas.

17. Ar 2017. gada 16. maija vēstuli, kas adresēta Dinānas Advokātu kolēģijas priekšsēdētājam, JN lūdza izslēgt viņu no reģistra un sniegt iespēju veikt samaksu pa daļām divdesmit četru mēnešu laikposmā.

18. Iesniedzējtiesā JN apstrīdēja šīs tiesas jurisdikciju, pamatojoties uz Briseles I.a regulu. Pēc viņa domām, uzņemšanai Dinānas Advokātu kolēģijā nolūkā strādāt advokāta profesijā nepiemīt līgumisks raksturs šīs regulas 7. panta 1. punkta izpratnē, jo runa esot nevis par līgumu, kas balstīts uz brīvu gribu un izvēli, bet gan par administratīvu formalitāti un likumisku pienākumu.

19. Turpretim Dinānas Advokātu kolēģija uzskata, ka, paliekot reģistrētam šajā kolēģijā, JN ir apņēmis Advokātu kolēģijai maksāt tās noteiktās ikgadējās iemaksas un tādējādi šī apņemšanās ir pielīdzināma līgumsaistībām Briseles I.a regulas 7. panta 1. punkta izpratnē.

20. Šādā kontekstā iesniedzējtiesa jautā par minētās regulas 7. panta 1. punkta piemērojamību šajā lietā un it īpaši par to, vai var tikt piemērota Tiesas sniegtā interpretācija spriedumā *Peters Bauunternehmung*³. Saskaņā ar šo judikatūru pienākumi, kas balstās uz saitēm apvienības un tās biedru starpā, ir jāuzskata par tādiem, “kas attiecas uz līgumiem” šīs normas izpratnē.

21. Šādos apstākļos ar lēmumu, kas pieņemts 2018. gada 21. jūnijā un kas Tiesā saņemts 2018. gada 28. jūnijā, *tribunal de première instance de Namur* (Namīras pirmās instances tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālu jautājumu:

“Vai advokātu kolēģijas prasība piespriest kādam tās biedram samaksāt tai pienākošās ikgadējās arodiemaksas ir uzskatāma par prasību “lietās, kas attiecas uz līgumiem” [Briseles I.a regulas] 7. panta 1. punkta izpratnē?”

3 Spriedums, 1983. gada 22. marts (34/82, EU:C:1983:87).

22. Rakstveida apsvērumus iesniedza Itālijas un Lietuvas valdības, kā arī Eiropas Komisija.

IV. Vērtējums

23. Savā prejudiciālajā jautājumā iesniedzējtiesa jautā, vai advokātu kolēģijas prasība piespriet kādam tās biedram samaksāt ikgadējās arodiemaksas, kas viņam jāmaksā šai kolēģijai, ir uzskatāma par prasību “lietās, kas attiecas uz līgumiem” Briseles I.a regulas 7. panta 1. punkta izpratnē.

24. Iesākumā norādišu, ka Komisija šaubās par Briseles I.a regulas piemērojamību pamatlietā, jo no šīs regulas piemērošanas jomas ir izslēgti daži strīdi starp valsts iestādi un privāttiesību subjektu, savukārt *ordre des barreaux francophones et germanophone* [Franciski un vāciski runājošo advokātu kolēģija] (turpmāk tekstā – “OBFG”), kurā ietilpst Dinānas Advokātu kolēģija, ir publisko tiesību juridiska persona.

25. Tā kā iesniedzējtiesa šajā sakarā nav nedz uzdevusi jautājumu, nedz arī komentējusi šo faktu lēmumā lūgt prejudiciālu nolēmumu, es pieņemu, ka tā uzskata, ka Briseles I.a regula ir piemērojama pamatlietā.

26. Tomēr, ņemot vērā Komisijas apsvērumus, es iesākumā formulēšu piezīmes par šo jautājumu (A iedaļa). Tā kā valsts lietas materiālos, kas ir pieejami Tiesai, šajā ziņā nav pietiekamas informācijas, manas piezīmes ietvers vienīgi vispārīgus apsvērumus, lai ļautu iesniedzējtiesai pārbaudīt, vai Briseles I.a regula ir piemērojama pamatlietā.

27. Pēc tam es vērtēšu uzdoto jautājumu, kura nolūks ir uzzināt, vai uz tādu prasību kā pamatlietā attiecas jēdziens “lietas, kas attiecas uz līgumiem” šīs regulas 7. panta 1. punkta izpratnē (B iedaļa).

A. Par Briseles I.a regulas piemērošanas jomu

28. Saskaņā ar Briseles I.a regulas 1. panta 1. punkta pirmo teikumu šī regula ir piemērojama “civillietās un komercietās”.

29. Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru jēdziens “civillietas un komercietas” ir autonomš jēdziens, kurš jāinterpretē, atsaucoties, pirmkārt, uz Briseles I.a regulas mērķiem un sistēmu un, otrkārt, uz vispārīgiem principiem, kas izriet no visām valstu tiesību sistēmām. Turklāt nepieciešamība nodrošināt iekšējā tirgus pienācīgu darbību, kā arī tiesu saskaņotas darbības nolūkā izvairīties no tā, ka dalībvalstīs varētu tikt pieņemti nesavienojami nolēmumi, prasa šī jēdziena “civillietas un komercietas” plašu interpretāciju⁴.

⁴ Skat. it īpaši spriedumu, 2019. gada 28. februāris, *Gradbeništvo Korana* (C-579/17, EU:C:2019:162, 46. un 47. punkts un tajos minētā judikatūra). Atzīmēšu, ka judikatūra, kas izstrādāta saistībā ar Padomes Regulu (EK) Nr. 44/2001 (2000. gada 22. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.) un Briseles 1968. gada 27. septembra konvenciju par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (OV 1972, L 299, 32. lpp.), ar grozījumiem, kas izdarīti ar secīgām konvencijām saistībā ar jaunu dalībvalstu pievienošanos šai konvencijai, ir piemērojama arī attiecībā uz Briseles I.a regulu, ja aplūkojamās normas var tikt kvalificētas kā līdzvērtīgas (šajā nozīmē skat. it īpaši spriedumus, 2013. gada 14. marts, *Česká spořitelna* (C-419/11, EU:C:2013:165, 27. punkts), kā arī 2017. gada 9. marts, *Pula Parking* (C-551/15, EU:C:2017:193, 31. punkts)). Tā tas ir attiecībā uz šajā lietā piemērojamajām tiesību normām, proti, Briseles I.a regulas 1. panta 1. punktu (skat. it īpaši spriedumus, 2013. gada 11. aprīlis, *Sapir* u.c. (C-645/11, EU:C:2013:228, 31. un 32. punkts), kā arī 2018. gada 15. novembris, *Kuhn* (C-308/17, EU:C:2018:911, 31. un 32. punkts)) un šīs regulas 7. panta 1. punktu (skat. it īpaši spriedumus, 2013. gada 14. marts, *Česká spořitelna* (C-419/11, EU:C:2013:165, 43. un 44. punkts), kā arī 2019. gada 8. maijs, *Kerr* (C-25/18, EU:C:2019:376, 20. punkts)). Tādēļ turpmāk šajos secinājumos, minot judikatūru, kas attiecas uz tiesību aktiem, kuri bijuši spēkā pirms Briseles I.a regulas, es atsauksos vienīgi uz šo regulu.

30. Jēdziena “civillietas un komercietas” interpretācija ir vedinājusi izslēgt dažus tiesu nolēmumus no Briseles I.a regulas piemērošanas jomas, ievērojot elementus, kas raksturo tiesisko attiecību starp strīda pusēm veidu vai šī strīda priekšmetu⁵.

31. Tiesa ir uzskatījusi, ka, lai gan daži strīdi starp valsts iestādi un privāttiesību subjektu var ietilpt Briseles I.a regulas piemērošanas jomā, tas tā nav gadījumā, ja valsts iestāde rīkojas, īstenojot valsts varu⁶. Proti, ja viena no strīda pusēm īsteno publiskās varas prerogatīvas, izmantojot plašas pilnvaras salīdzinājumā ar tiesību normām, kas piemērojamas attiecībām starp privātpersonām, tad tas izslēdz šādu strīdu no civillietu un komercietu kategorijas šīs regulas 1. panta 1. punkta izpratnē⁷.

32. Šajā gadījumā, kā minēju šo secinājumu 24. punktā, Komisija norāda, ka *OBFG*, kurā ietilpst Dinānas Advokātu kolēģija, ir publisko tiesību juridiska persona, kam ir juridiskas personas statuss un kuras uzbūvi un darbību nosaka Beļģijas Tiesu kodekss⁸.

33. Jāsecina, ka saskaņā ar šī regulējuma formulējumu *OBFG* mērķis ir uzraudzīt advokātu reputāciju, tiesības un kopīgās profesionālās intereses un šajā ziņā tai ir piešķirtas zināmas pilnvaras⁹.

34. Tādēļ šķiet, ka Dinānas Advokātu kolēģijai, kas ietilpst *OBFG*, ir piešķirts sabiedriskā pakalpojuma sniegšanas uzdevums, proti, sniegt juridisko pakalpojumu gala patērētājiem godīguma un pieredzes garantiju un nodrošināt pareizu tiesvedību¹⁰.

35. Pieņemot, ka tā tas patiešām ir – bet tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai –, lai noteiktu, vai Briseles I.a regula ir piemērojama pamatlietā, ir jāizvērtē, vai, pieprasot nomaksāt ikgadējās iemaksas, kas ir prasības pamatlietā priekšmets, Dinānas Advokātu kolēģija darbojas, īstenojot publiskās varas prerogatīvas.

36. Lai veiktu šo vērtējumu, ir jāpārbauda ikgadējo iemaksu raksturs¹¹, kā arī celtās prasības pamats un tās celšanas kārtība¹².

37. Runājot par ikgadējo iemaksu raksturu, man nešķiet, ka tās ir publiskās varas prerogatīvu izpaušme.

38. Saskaņā ar Beļģijas Tiesu kodeksa 433. pantu advokātu kolēģijas padome *var* noteikt reģistrētajiem advokātiem pienākumu maksāt tās *noteiktās* iemaksas. Šajā ziņā Komisija norāda, ka no *OBFG* reglamenta 2. panta, šķiet, izriet, ka iemaksas konkrēti nosaka šīs kolēģijas ģenerālā asambleja.

39. Atgādināšu, ka no 2015. gada 29. maija vēstules, ko Dinānas Advokātu kolēģijas priekšsēdētājs nosūtīja JN, izriet, ka ikgadējās iemaksas, kas jāmaksā šai kolēģijai, lielākoties veido apdrošināšanas prēmijas, ko maksā šī kolēģija, un ka uzņemšana šajā kolēģijā sniedz priekšrocības apdrošināšanas ziņā¹³. Šo faktu es saprotu tādējādi, ka *OBFG* kādā apdrošināšanas kompānijā ir ieguvusi obligātās profesionālās atbildības apdrošināšanu advokātiem, kas ir reģistrēti *OBFG*.

5 Skat. it īpaši spriedumus, 1976. gada 14. oktobris, *LTU* (29/76, EU:C:1976:137, 4. punkts), kā arī 2009. gada 28. aprīlis, *Apostolides* (C-420/07, EU:C:2009:271, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).

6 Skat. it īpaši spriedumu, 2013. gada 11. aprīlis, *Sapir* u.c. (C-645/11, EU:C:2013:228, 33. punkts un tajā minētā judikatūra).

7 Skat. it īpaši spriedumu, 2019. gada 28. februāris, *Gradbeništvo Korana* (C-579/17, EU:C:2019:162, 49. punkts).

8 Šajā ziņā Komisija it īpaši norāda uz *OBFG* interneta vietni (atjaunināta 2014. gada 26. augustā): https://avocats.be/sites/default/files/texte_apropos_avocatsBE3.pdf.

9 Skat. Beļģijas Tiesu kodeksa 495. panta 1. punktu.

10 Šajā ziņā norādišu, ka Tiesa ir atzinusi nepieciešamību izstrādāt noteikumus par organizāciju, kvalifikāciju, profesionālo ētiku, kontroli un atbildību, kas sniedz šādas garantijas (skat. it īpaši spriedumus, 1996. gada 12. decembris, *Reisebüro Broede* (C-3/95, EU:C:1996:487, 38. punkts), kā arī 2002. gada 19. februāris, *Wouters* u.c. (C-309/99, EU:C:2002:98, 97. punkts)).

11 Skat. šo secinājumu 15. zemsvītras piezīmē minēto judikatūru.

12 Šajā nozīmē skat. it īpaši spriedumu, 2019. gada 28. februāris, *Gradbeništvo Korana* (C-579/17, EU:C:2019:162, 48. punkts un tajā minētā judikatūra).

13 Skat. šo secinājumu 13. punktu.

40. Turklāt atgādināšu, ka no tās pašas vēstules izriet, ka kolēģija piekrīt samazināt iemaksas līdz tādām apmēram, kas atbilst apdrošināšanas prēmijām, ko maksā kolēģija¹⁴.

41. Vismaz šajos apstākļos man šķiet, ka runa nav par nodevām, kas jāmaksā par sabiedrisko pakalpojumu un kas ir izslēgtas no Briseles I.a regulas piemērošanas jomas¹⁵, bet gan par atlīdzību par advokātu kolēģijas sniegtu pakalpojumu, kā, šķiet, to norāda arī Komisija.

42. Attiecībā uz celtās prasības pamatu un tās celšanas kārtību man šķiet – kā savos apsvērumos norāda arī Komisija –, ka arī tie nav publiskās varas prerogatīvas izpausme.

43. Kā norāda Komisija, šķiet, ka, lai panāktu ikgadējo iemaksu nomaksu, advokātu kolēģija ir spiesta celt prasību tiesā un tai, šķiet, nav iespēju noregulēt šo jautājumu citādi, piemēram, pieņemot publisku tiesību aktu, kam pašam par sevi piemistu izpildāmība.

44. Ņemot vērā visu iepriekš minēto, iesniedzējtiesai ir jāpārbauda, vai pamatlieta ietilpst Briseles I.a regulas piemērošanas jomā. *Prima facie* man šķiet, ka tā tas ir.

45. Turpmākajā vērtējumā es prezumēju, ka pamatlietas priekšmets ir prasība civillietās un komercietās Briseles I.a regulas 1. panta 1. punkta izpratnē un ka tā līdz ar to ietilpst šīs regulas piemērošanas jomā.

B. Par Briseles I.a regulas 7. panta 1. punkta piemērojamību

46. Prejudiciālais jautājums iekļaujas judikatūrā, kas saistīta ar jēdziena “lietas, kas attiecas uz līgumiem” Briseles I.a regulas 7. panta 1. punkta izpratnē interpretāciju¹⁶. Tā kā atbilde uz prejudiciālo jautājumu ir jāsniedz, raugoties no šīs judikatūras skatpunkta, es uzskatu par nepieciešamu vispirms atgādināt dažus šīs judikatūras aspektus (1. iedaļa) un tikai tad turpinājumā izvērtēt prejudiciālo jautājumu (2. iedaļa).

1. Par Tiesas judikatūru attiecībā uz “lietām, kas attiecas uz līgumiem” Briseles I.a regulas 7. panta 1. punkta izpratnē

47. Iesākumā atgādināšu, ka Briseles I.a regulas II nodaļā minētie jurisdikcijas noteikumi ir balstīti uz šīs regulas 4. panta 1. punktā pasludināto vispārīgo principu, saskaņā ar kuru personas, kuru domicils ir kādā dalībvalstī, var tikt iesūdzētas minētās dalībvalsts tiesā¹⁷.

48. Tomēr šo principu papildina citi jurisdikcijas noteikumi, kuru pamatā ir cieša saistība starp tiesu un lietu vai kuru nolūks ir veicināt pareizu tiesvedības norisi, tostarp Briseles I.a regulas 7. panta 1. punktā minētais saistībā ar “lietām, kas attiecas uz līgumiem”¹⁸.

14 Skat. šo secinājumu 13. punktu.

15 Tiesa ir nospriedusi, ka valsts iestāde rīkojas, īstenojot publisko varu, ja strīds attiecas uz atlīdzības piedzišanu, kas privāttiesību subjektam būtu jāsamaksā publisko tiesību organizācijai par tās iekārtu un pakalpojumu izmantošanu, it īpaši gadījumos, kad šī izmantošana ir obligāta un ekskluzīva, kas tā ir vēl jo vairāk tad, ja atlīdzības likmes, aprēķina metodes un iekasēšanas kārtība attiecībā pret izmantotājiem ir noteiktas vienpusēji (skat. it īpaši spriedumus, 1976. gada 14. oktobris, *LTU*, (29/76, EU:C:1976:137, 4. punkts); 2007. gada 15. februāris, *Lechouritou* u.c. (C-292/05, EU:C:2007:102, 32. punkts), kā arī 2015. gada 11. jūnijs, *Fahnenbrock* u.c. (C-226/13, C-245/13 un C-247/13, EU:C:2015:383, 52. punkts)).

16 Saistībā ar šo judikatūru skat. šo secinājumu 4. zemsvītras piezīmi.

17 Šajā nozīmē skat. Briseles I.a regulas 15. apsvērumu un spriedumu, 2018. gada 12. septembris, *Löber* (C-304/17, EU:C:2018:701, 18. punkts un tajā minētā judikatūra).

18 Šajā nozīmē skat. Briseles I.a regulas 16. apsvērumu un spriedumu, 2018. gada 4. oktobris, *Feniks* (C-337/17, EU:C:2018:805, 36. punkts).

49. Šajā 7. panta 1. punktā minētais jēdziens “lietas, kas attiecas uz līgumiem” ir autonomš jēdziens, kas jāinterpretē, galvenokārt atsaucoties uz minētās regulas sistēmu un mērķiem¹⁹.

50. Šajā ziņā no Tiesas pastāvīgās judikatūras izriet, ka, lai gan Briseles I.a regulas 7. panta 1. punktā nav prasīta līguma noslēgšana, tomēr tā piemērošanai ir jākonstatē pienākums, jo tiesu jurisdikcija saskaņā ar šo normu tiek noteikta atkarībā no vietas, kurā ir izpildīts vai ir jāizpilda pienākums, kas ir prasības pamatā. Tāpēc jēdziens “lietas, kas attiecas uz līgumiem” minētās normas izpratnē nevar tikt saprasts kā tāds, kas attiecas uz situāciju, kurā nepastāv nekādas saistības, ko viena puse ir brīvprātīgi uzņēmusies attiecībā pret otru²⁰.

51. Līdz ar to noteikuma par īpašo jurisdikciju, kas Briseles I.a regulas 7. panta 1. punktā paredzēts attiecībā uz lietām, kuras attiecas uz līgumiem, piemērošana prasa paredzēt juridisku saistību, kuru brīvprātīgi uzņemas viena persona attiecībā pret otru un uz kuru ir balstīta prasītāja celtā prasība²¹.

52. Šajā ziņā vispirms atgādināšu, ka no sprieduma *Peters Bauunternehmung*, uz kuru atsaucas iesniedzējtiesa²², izriet, ka saistības, kas izriet no dalības attiecībām starp apvienību un tās biedriem, ir jāuzskata par saistībām, ko tie brīvi uzņēmušies.

53. Lieta, kurā pasludināts minētais spriedums, attiecās uz pienākuma veikt maksājumu, kas balstīts uz uzņēmuma brīvprātīgu iestāšanos uzņēmumu apvienībā, kvalifikāciju. Šis maksājums tika uzdots minētajam uzņēmumam, piemērojot apvienības struktūru pieņemtu iekšējo noteikumu, un šīs apvienības biedriem tas bija obligāts²³.

54. Šajā ziņā Tiesa secināja, ka “uzņemšana apvienībā tās biedru starpā rada tādas pašas ciešas saites kā tās, kas vieno līguma puses”, tāpēc aplūkotās saistības ir pamatoti uzskatīt par tādām, kas attiecas uz līgumsaistībām, piemērojot Briseles I.a regulas 7. panta 1. punktu. Šajā ziņā tā piebilda, ka nav būtiski, vai šīs saistības izriet tieši no uzņemšanas vai no šīs uzņemšanas kopā ar apvienības pārvaldes struktūras lēmumu²⁴.

55. Vēlāk Tiesa pēc analogijas piemēroja šo judikatūru spriedumā *Powell Duffryn*²⁵, lemjot, ka sabiedrības statūti ir jāuzskata par līgumu, kas regulē gan attiecības starp akcionāriem, gan attiecības starp tiem un viņu dibināto sabiedrību. Tiesa uzskatīja, ka sabiedrības uzbūve liecina, ka kopīga mērķa sasniegšanā akcionāriem ir kopīgas intereses un, lai īstenotu šo mērķi, katram akcionāram attiecībā pret citiem akcionāriem un pret sabiedrības struktūrām ir tiesības un pienākumi, kas minēti sabiedrības statūtos. Tiesa secināja, ka akciju sabiedrības statūtos minēta jurisdikcijas noteikšanas klauzula ir vienošanās, kas vieno visus akcionārus²⁶.

19 Skat. it īpaši spriedumus, 1983. gada 22. marts, *Peters Bauunternehmung* (34/82, EU:C:1983:87, 10. punkts), kā arī 1992. gada 17. jūnijs, *Handte* (C-26/91, EU:C:1992:268, 10. punkts).

20 Skat. it īpaši spriedumus, 2013. gada 14. marts, *Česká spořitelna* (C-419/11, EU:C:2013:165, 46. punkts); 2015. gada 28. janvāris, *Kolassa* (C-375/13, EU:C:2015:37, 39. punkts), kā arī 2016. gada 21. aprīlis, *Austro-Mechana* (C-572/14, EU:C:2016:286, 35. punkts).

21 Skat. it īpaši spriedumus, 2013. gada 14. marts, *Česká spořitelna* (C-419/11, EU:C:2013:165, 47. punkts); 2013. gada 18. jūlijs, *ÖFAB* (C-147/12, EU:C:2013:490, 33. punkts), kā arī 2016. gada 21. aprīlis, *Austro-Mechana* (C-572/14, EU:C:2016:286, 36. punkts).

22 Spriedums, 1983. gada 22. marts (34/82, EU:C:1983:87). Skat. šo secinājumu 20. punktu.

23 Skat. spriedumu, 1983. gada 22. marts, *Peters Bauunternehmung* (34/82, EU:C:1983:87, 2. punkts).

24 Skat. spriedumu, 1983. gada 22. marts, *Peters Bauunternehmung* (34/82, EU:C:1983:87, 13.–18. punkts).

25 Spriedums, 1992. gada 10. marts (C-214/89, EU:C:1992:115).

26 Skat. spriedumu, 1992. gada 10. marts, *Powell Duffryn* (C-214/89, EU:C:1992:115, 16.–18. punkts).

56. Kā paskaidroja Tiesa, akcionārs, kļūstot un paliekot par sabiedrības akcionāru, piekrīt pildīt visus noteikumus, kas minēti sabiedrības statūtos, un visus lēmumus, ko sabiedrības struktūras pieņem saskaņā ar piemērojamajām valsts tiesību normām un statūtiem, pat ja viņš nepiekrīt kādam no šiem noteikumiem vai lēmumiem²⁷.

57. Manuprāt, iepriekš minētās judikatūras pamatā ir doma, ka, ja juridiska vai fiziska persona ir brīvprātīgi pievienojusies juridiskai personai (piemēram, apvienībai vai sabiedrībai), šī juridiskā vai fiziskā persona piekrīt izpildīt visus pienākumus, kas izriet no šīs pievienošanās un kas ir minēti šīs pēdējās juridiskās personas statūtos un tās struktūru pieņemtos lēmumos, tā starp šo juridisko personu un tās biedriem radot ciešas saiknes, kas ir pielīdzināmas līgumiska rakstura attiecībām.

58. Visbeidzot, nesenā spriedumā *Kerr*²⁸ Tiesai bija iespēja lemt par maksājuma pienākuma, kas izriet no dzīvojamās mājas kopīpašnieku kopsapulces, kurai nav juridiskas personas statusa un kura īpaši izveidota ar likumu, lai īstenotu noteiktas tiesības, lēmuma, kvalifikāciju; šajā lēmumā, ko pieņēma biedru vairākums, bet kas bija saistošs visiem biedriem, bija noteikts ikgadējo finanšu iemaksu apjoms kopīpašuma budžetā šīs ēkas koplietošanas daļu uzturēšanai.

59. Atsaucoties uz iepriekš minētajiem spriedumiem, Tiesa nosprieda, ka, lai gan dalību kopīpašumā pieprasa likums, jo šajā gadījumā piemērojamās Bulgārijas tiesības uzliek pienākumu pārvaldīt kopīpašuma koplietošanas daļas, tomēr attiecīgās ēkas koplietošanas daļu pārvaldības detaļas bija noteiktas līgumā un pievienošanās kopīpašumam notika ar brīvprātīgu dzīvokļa un kopīpašuma daļu šajās kopīgajās daļās vienlaicīgas iegādes aktu, līdz ar to stridīgais pienākums veikt maksājumu ir juridiskas saistības, ko [puses] ir brīvi uzņēmušās Briseles I.a regulas 7. panta 1. punkta izpratnē²⁹.

60. Tiesa piebilda, ka tas, ka attiecīgie kopīpašnieki nav piedalījušies minētā lēmuma pieņemšanā vai nav tam piekrituši un ka saskaņā ar likumu minētajam lēmumam un no tā izrietošajam pienākumam ir saistošs raksturs, un tie tiem ir obligāti, neietekmē 7. panta 1. punkta piemērošanu, jo, kļūstot un paliekot par ēkas kopīpašnieku, katrs kopīpašnieks piekrīt izpildīt visus akta, kas regulē attiecīgo kopīpašumu, noteikumus, kā arī šīs ēkas kopīpašnieku kopsapulces pieņemtos lēmumus³⁰.

61. Šajā lietā uzdotsais prejudiciālais jautājums ir jāizskata, raugoties tieši no minētās judikatūras skatpunkta.

2. Par Briseles I.a regulas 7. panta 1. punkta piemērojamību tādā situācijā kā pamatlietā

62. Saskaņā ar iepriekš minēto judikatūru, lai atbildētu uz uzdoto prejudiciālo jautājumu, vissvarīgāk ir noteikt, vai pienākums maksāt ikgadējās iemaksas ir brīvprātīgas juridiskas saistības Briseles I.a regulas 7. panta 1. punkta izpratnē.

63. Šajā gadījumā precīzāk ir uzdot jautājumu, vai tas, ka Beļģijas Tiesu kodeksā, lai varētu strādāt par advokātu, ir noteikts pienākums iestāties advokātu kolēģijā, neļauj uzskatīt pienākumu maksāt iemaksas, kas izriet no šīs iestāšanās, par brīvprātīgām juridiskām saistībām.

27 Skat. spriedumu, 1992. gada 10. marts, *Powell Duffryn* (C-214/89, EU:C:1992:115, 19. punkts). Tāpat Tiesa ir atzinusi, ka šāda brīva piekrišana pastāv vadītāja pilnvaru izpildē atbilstoši sabiedrību tiesībām, uzskatot, ka vadītāja darbība rada tādas pašas ciešas saiknes kā tās, kas izveidojas starp līguma pusēm, līdz ar to uz sabiedrības prasību pret tās agrāko vadītāju apgalvotas pienākumu, kas viņam uzlikti saskaņā ar sabiedrību tiesībām, neizpildes dēļ attiecas jēdziens "lietas, kas attiecas uz līgumiem". Šajā ziņā Tiesa ir uzsvērusi, ka vadītājs un sabiedrība "brīvprātīgi uzņemas savstarpējas saistības tādā ziņā, ka [vadītājs] izvēlējas vadīt un pārvaldīt [sabiedrību un šī sabiedrība] uzņemas izmaksāt viņam atlīdzību par šo darbu, kas ļauj uzskatīt, ka viņu attiecības ir līgumiska rakstura" (spriedums, 2015. gada 10. septembris, *Holterman Ferho Exploitatie* u.c. (C-47/14, EU:C:2015:574, 53. un 54. punkts)).

28 Spriedums, 2019. gada 8. maijs (C-25/18, EU:C:2019:376). Precīzēšu, ka minētais spriedums tika pasludināts pēc rakstveida procesa pabeigšanas šajā lietā.

29 Skat. spriedumu, 2019. gada 8. maijs, *Kerr* (C-25/18, EU:C:2019:376, 26.–28. punkts).

30 Skat. spriedumu, 2019. gada 8. maijs, *Kerr* (C-25/18, EU:C:2019:376, 29. punkts).

64. Itālijas un Lietuvas valdības uzskata, ka uz šo jautājumu ir jāatbild noliedzoši.

65. Būtībā šīs valdības uzskata, ka pienākums maksāt iemaksas pēc būtības ir brīvprātīgas saistības, jo persona, kļūstot par advokātu, brīvi pauž savu gribu strādāt šajā profesijā, kurai tiek izvirzīts pienākums iestāties profesionālā kolēģijā un līdz ar to – pienākums maksāt šīs kolēģijas noteiktās iemaksas. Izmantojot spriedumā *Peters Bauunternehmung*³¹ pasludināto principu, šīs valdības apgalvo, ka saikne, kāda pastāv starp kolēģiju un advokātiem, ir tāda pati kā tā, kas vieno līguma puses. Profesionālu kolēģiju varot pielīdzināt apvienībai, un tās biedru pienākumi esot balstīti uz vienošanos, kas rada apvienojošo saikni. Ar šīs vienošanās palīdzību līgumslēdzēji paužot savu vēlmi pieņemt iekšējos noteikumus, kas regulē šīs organizācijas darbību, un tas ietverot arī apņemšanos maksāt šīs organizācijas noteiktās iemaksas.

66. Turklāt minētās valdības norāda, ka to piedāvāto interpretāciju pamato īpašā saikne starp šī pienākuma izpildes vietu un šīs vietas tiesu, jo advokātu kolēģijas juridiskās adreses vietas dalībvalsts tiesa ir piemērotākā, lai lemtu par strīdu³².

67. Savukārt Komisija uzskata, ka tāda prasība kā pamatlietā nav prasība “lietās, kas attiecas uz līgumiem” Briseles I.a regulas 7. panta 1. punkta izpratnē, jo pienākums iestāties advokātu kolēģijā, no kura izriet pienākums maksāt ikgadējās iemaksas, ir noteikts likumā un nav nekādas izvēles vai atkāpšanās iespējas, lai varētu strādāt par advokātu. Šajā ziņā Komisija it īpaši uzsver, ka – pretēji situācijai šajā lietā – uzņēmums, uz kuru attiecas lieta, kurā pasludināts spriedums *Peters Bauunternehmung*³³, bija brīvprātīgi izlēmis kļūt par apvienības biedru.

68. Turklāt Komisija uzskata, ka nebūtu piemēroti apiet brīvprātīgas saistības nosacījumu, pamatojoties uz vispārīgiem Briseles I.a regulas mērķiem īpašās jurisdikcijas jomā, jo tas turklāt radītu risku pārlieku vienkārši praksē nonākt pie prasītāja [domicila] tiesas jurisdikcijas, bet tas būtu pretrunā šīs regulas 4. panta 1. punktā pasludinātajam vispārīgajam noteikumam.

69. Man jāatzīst, ka atbilde uz uzdoto prejudiciālo jautājumu nav acīmredzama.

70. Situācija pamatlietā, protams, ir zināmā mērā līdzīga lietām, kurās pasludināti iepriekš minētie spriedumi *Peters Bauunternehmung*³⁴ un *Powell Duffryn*³⁵, ciktāl arī pamatlietā attiecas uz attiecībām starp juridisku personu un tās biedriem un uz pienākumu veikt maksājumus, kas uzlikts šīs juridiskās personas biedriem un kas izriet no tās pieņemta lēmuma.

71. Tomēr situācija pamatlietā, kā pamatoti norāda Komisija, atšķiras no situācijas minētajās lietās, ciktāl iestāšanās advokātu kolēģijas reģistrā, no kuras izriet pienākums maksāt šīs kolēģijas noteiktās ikgadējās iemaksas, saskaņā ar Beļģijas Tiesu kodeksa 428. panta pirmo daļu ir obligāta, lai varētu strādāt advokāta profesijā.

31 Spriedums, 1983. gada 22. marts (34/82, EU:C:1983:87).

32 Tādējādi šīs valdības balstās uz principu, ka iesniedzējtiesa ir vieta, kurā tiek izpildīts pienākums, kas ir prasības pamatā, Briseles I.a regulas 7. panta 1. punkta a)–c) apakšpunktā minēto noteikumu izpratnē. Šajā ziņā skat. 46. zemsvītras piezīmi.

33 Spriedums, 1983. gada 22. marts (34/82, EU:C:1983:87).

34 Spriedums, 1983. gada 22. marts (34/82, EU:C:1983:87).

35 Spriedums, 1992. gada 10. marts (C-214/89, EU:C:1992:115).

72. Atgādināšu, ka šī obligātā iestāšanās advokātu kolēģijā ir saistīta ar to, ka šai kolēģijai ir piešķirts sabiedriskā pakalpojuma uzdevums³⁶. Raugoties no šāda viedokļa, manuprāt, tā nevar tikt pielīdzināta privāto tiesību apvienībai vai privāto tiesību sabiedrībai, kā tas ir iepriekš minētajos spriedumos, kuros Tiesa ir likusi saprast, ka jebkuras saiknes starp juridiskām personām un to attiecīgajiem biedriem ir līgumiska rakstura saiknes³⁷.

73. Tādēļ es nepiekrītu Itālijas un Lietuvas valdību izvirzītajiem apsvērumiem, saskaņā ar kuriem saikne starp kolēģiju un tās biedriem visumā ir tāda pati kā tā, kas vieno līguma puses.

74. Kā es paskaidroju šo secinājumu 28.–45. punktā attiecībā uz Briseles I.a regulas piemērošanas jomu, runājot par advokātu kolēģiju, ir jānošķir divu veidu strīdi: pirmkārt, strīdi par saikni starp kolēģiju un tās biedriem, kam piemīt publisko tiesību raksturs un kas tādēļ ir izslēgti no šīs regulas piemērošanas jomas, un, otrkārt, strīdi par saikni starp šo kolēģiju un tās biedriem, kam piemīt privāto tiesību raksturs un uz ko līdz ar to attiecas minētās regulas piemērošanas joma.

75. Vienīgi šajā otrajā strīdu kategorijā prasība var būt prasība lietās, kas attiecas uz līgumiem, ja tā attiecas uz brīvprātīgām saistībām.

76. Šajā ziņā attiecībā uz pamatlietu, kas ietilpst šajā otrajā kategorijā, es sliecos uzskatīt, ka pienākums maksāt kolēģijas noteiktās iemaksas patiešām ir brīvprātīgas saistības Briseles I.a regulas 7. panta 1. punkta izpratnē, līdz ar to prasība par šo pienākumu ir lieta, kas attiecas uz līgumiem šīs normas izpratnē.

77. Attiecībā uz šo secinājumu 63. punktā minēto problemātiku, manuprāt, spriedumā *Kerr*³⁸ ir ietverti atbilstoši interpretācijas elementi.

78. Lai gan spriedums *Kerr*³⁹ attiecas uz pienākumu segt kopīpašuma izmaksas, tomēr no tā, manuprāt, var secināt, ka tas, ka valsts likumā kādas darbības veikšana ir pakļauta dalībai kādā organizācijā, obligāti neizslēdz, ka no tā izrietošs pienākums var tikt kvalificēts kā brīvprātīgas juridiskas saistības Briseles I.a regulas 7. panta 1. punkta izpratnē.

79. Šajā ziņā uzsvēršu, ka minētajā spriedumā, lai gan Tiesa norādīja, ka dalība kopīpašumā ir pieprasīta likumā, tā uzsvēra divus aspektus attiecībā uz pienākumu segt kopīpašuma izmaksas, kas pamato šī pienākuma kvalificēšanu par brīvprātīgām saistībām: pirmkārt, pievienošanās kopīpašumam notiek ar brīvprātīgu dzīvokļa un kopīpašuma daļu šīs ēkas kopīgajās daļās vienlaicīgas iegādes aktu un, otrkārt, detalizēta informācija par šo kopīgo daļu pārvaldību ir noteikta līgumā, tātad – kopīpašnieku koplīgumā.

80. Pēc mana ieskata, pamatlietas fakti ir zināmā mērā līdzīgi tiem, kas aplūkoti lietā, kurā pasludināts spriedums *Kerr*⁴⁰.

81. Protams, pienākums iestāties advokātu kolēģijā ir noteikts likumā, un šis pienākums parāda, kā advokāta profesija ir reglamentēta valsts likumā.

36 Skat. šo secinājumu 34. punktu.

37 Tāpat atzīmēšu, ka Eiropas Cilvēktiesību tiesa ir uzskatījusi, ka advokātu kolēģijas nevar tikt uzskatītas par apvienībām Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas, kas parakstīta 1950. gada 4. novembrī Romā, 11. panta, kurā ir aizsargāta biedrošanās brīvība, tostarp negatīvās tiesības netikt piespiestas kādā apvienībā, izpratnē. Līdz ar to advokāti attiecībā uz iestāšanos profesionālā kolēģijā ir izslēgti no šīs aizsardzības (skat. ECT spriedumu, 1990. gada 2. jūlijs, M.A. u.c. pret Spāniju, CE:ECHR:1990:0702DEC001375088).

38 Spriedums, 2019. gada 8. maijs (C-25/18, EU:C:2019:376).

39 Spriedums, 2019. gada 8. maijs (C-25/18, EU:C:2019:376).

40 Spriedums, 2019. gada 8. maijs (C-25/18, EU:C:2019:376).

82. Tomēr, pirmkārt, iestāšanās ir notikusi ar JN veiktu brīvprātīgu aktu, lai varētu kļūt par advokātu un strādāt šajā profesijā Beļģijā līdz pat viņa izslēgšanai no reģistra 2017. gadā. Ar savu izvēli viņš ir piekritis izpildīt noteikumus, kas regulē šo profesiju, tostarp tos, ar kuriem Advokātu kolēģijas padomei ir ļauts uzlikt reģistrētajiem advokātiem pienākumu veikt ikgadējās iemaksas. Runājot par laikposmu, uz kuru attiecas strīdīgās iemaksas, turklāt norādišu, ka, lai gan JN bija ļoti mazaktīvs advokāts⁴¹, tomēr viņš labprātīgi izlēma palikt reģistrā. Patiesībā viņam nekas netraucēja lūgt izslēgšanu no reģistra jau pirms 2017. gada, ja, kā viņš apgalvo, palikšana tajā viņam nesniedza nekādu ieguvumu.

83. Otrkārt, likumā nav noteikts pienākums maksāt iemaksas, jo Beļģijas Tiesu kodeksā nav paredzēts nedz iemaksu veids, nedz to apmērs.

84. Patiesībā – bet tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai – šķiet, ka iemaksu, kuru samaksa tiek prasīta pamatlietā, priekšmetu un apmēru ir noteikusi advokātu kolēģija, kuras biedrs ir prasītājs un kurā ir iespējams ietekmēt kolektīvos noteikumus, ko paredz šī profesija. Tādējādi pieprasītās iemaksas izriet no ciešajām saiknēm starp kolēģiju un JN, kas ir līdzīgas līgumsaistībām. Kļūstot un paliekot par advokātu šajā kolēģijā, JN ir brīvprātīgi piekritis izpildīt pienākumu maksāt šīs iemaksas.

85. Šajā ziņā atgādināšu, ka iemaksas atbilst kolēģijas sniegtajam pakalpojumam, proti, dalībai kolektīvā profesionālās apdrošināšanas līgumā, no kura prasītājs gūst labumu, veicot savu profesionālo darbību, ja viņš izvēlas palikt Dinānas Advokātu kolēģijas reģistrā.

86. Tātad runa nav par situāciju, kurā maksāšanas pienākums būtu vienpusēji noteikts likumā, kā tas ir spriedumā *Austro-Mechana*⁴².

87. Lietā, kurā pasludināts minētais spriedums un kura attiecās uz uzņēmuma pienākuma maksāt atlīdzību tiesību kolektīvās pārvaldīšanas sabiedrībai kvalifikāciju, Tiesa nosprieda, ka šāds maksāšanas pienākums nebija brīvprātīgs Briseles I.a regulas 7. panta 1. punkta izpratnē, jo tas atbilstoši Austrijas tiesiskajam regulējumam par datu nesēju laišanu apgrozībā šim uzņēmumam bija noteikts ar valsts likumu⁴³.

88. Noslēgumā, atzīstot, ka šajā lietā uzdotais jautājums attiecas uz robežgadījumu, es, ņemot vērā Tiesas judikatūru, kura turklāt parāda, ka jēdziens “lietas, kas attiecas uz līgumiem” nav interpretēts šauri⁴⁴, sliecos uzskatīt, ka šajos secinājumos minētie elementi ļauj uzskatīt, ka pienākums maksāt ikgadējās iemaksas šajā lietā ir brīvprātīgas saistības Briseles I.a regulas 7. panta 1. punkta izpratnē.

89. Turklāt šādu risinājumu pamato arī Briseles I.a regulas mērķi.

90. Atgādināšu, ka atbildētāja domicila tiesu jurisdikciju papildina alternatīvi jurisdikcijas pamatojumi, pirmkārt, ciešo saikņu starp tiesu un lietu dēļ vai, otrkārt, nolūkā atvieglot pareizu tiesvedību.

41 Skat. šo secinājumu 13. punktu.

42 Spriedums, 2016. gada 21. aprīlis (C-572/14, EU:C:2016:286, 37. punkts).

43 Skat. spriedumu, 2016. gada 21. aprīlis, *Austro-Mechana* (C-572/14, EU:C:2016:286, 18. un 37. punkts), kurā, vēlos precizēt, šajā tiesiskajā regulējumā bija noteikta arī samaksas kārtība. Tāpat Tiesa nosprieda, ka sabiedrības akcionāra pienākumi pret trešo personu saskaņā ar valsts tiesībām nav brīvprātīgas saistības Briseles I.a regulas 7. panta 1. punkta izpratnē (skat. spriedumu, 2013. gada 18. jūlijs, *ÖFAB* (C-147/12, EU:C:2013:490, 34.–36. punkts)).

44 Protams, ir taisnība, ka Tiesa bieži piemin Briseles I.a regulas 7. panta 1. punktu kā atkāpi no vispārīgā noteikuma par prasītāja domicila tiesu jurisdikciju, kas minēts šīs regulas 4. panta 1. punktā, un ka šī pirmā minētā norma kā atkāpe ir jāinterpretē šauri (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2018. gada 12. septembris, *Löber* (C-304/17, EU:C:2018:701, 17. un 18. punkts un tajos minētā judikatūra). Tomēr, manuprāt, tas, kā Tiesa ir piemērojusi minētās regulas 7. panta 1. punktu, parāda, ka jēdziens “lietas, kas attiecas uz līgumiem” šīs normas izpratnē nav jāinterpretē šauri, un Tiesa to turklāt ir apstiprinājusi 2005. gada 20. janvāra spriedumā *Engler* (C-27/02, EU:C:2005:33, 48. punkts), īpaši atsaucoties uz spriedumiem *Peters Bauunternehmung* un *Powell Duffryn* (tādā pašā nozīmē skat. ģenerāladvokātes J. Kokotes [J. Kokott] secinājumus lietā *Kerr* (C-25/18, EU:C:2019:86, 51. punkts)).

91. Attiecībā uz šo pirmo iemeslu Tiesa spriedumā *Peters Bauunternehmung*⁴⁵ ir uzsvērusi, ka, “tā kā valsts tiesību sistēmās visbiežāk kā pienākumu, kas izriet no iestāšanās akta, izpildes vieta ir norādīta apvienības juridiskās adreses vieta, [tiesas lietās, kas attiecas uz līgumiem,] noteikšana [...] sniedz [...] praktiskas priekšrocības: patiesībā apvienības juridiskās adreses vietas tiesa parasti ir vislabākajā [pozīcijā], lai izprastu šīs apvienības statūtus, reglamentus un lēmumus, kā arī apstākļus, kas attiecas uz strīda rašanos”.

92. Šajā gadījumā, tā kā iesniedzējtiesa uzskata, ka tā ir pienākuma, kas ir pamatā prasībai, izpildes vietas Briseles I.a regulas 7. panta 1. punkta a)–c) apakšpunktā minēto noteikumu izpratnē, un tas, manuprāt, atbilst patiesībai⁴⁶, tās jurisdikcijā ir izskatīt pamatlietu.

93. Kā šajā ziņā norāda Itālijas un Lietuvas valdības, šī tiesa ir jāuzskata par piemērotāko, lai izprastu Dinānas Advokātu kolēģijas statūtus, reglamentu un lēmumus, kā arī apstākļus, kas attiecas uz strīda rašanos. Citiem vārdiem sakot, apsvērumi par ciešo saikni starp tiesu un lietu, kas pamato Briseles I.a regulas 7. panta 1. punktā paredzēto īpašo jurisdikciju, ir spēkā pamatlietā.

94. Turklāt, kā pamatoti norāda Itālijas valdība, šāds risinājums ļauj arīdztan izvairīties no tā, ka prasības par samaksu, kas vērstas pret advokātiem, kuri, iespējams, dzīvo dažādās dalībvalstīs, un jautājumi par lēmumu, ar kuriem pamatotas šīs prasības, spēkā esamību, tiktu izskatīti dažādās tiesās⁴⁷. Citiem vārdiem sakot, risinājums, ko es piedāvāju, ir saderīgs arī ar mērķi nodrošināt pareizu tiesvedību.

V. Secinājumi

95. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, es ierosinu Tiesai uz *tribunal de première instance de Namur* (Namīras pirmās instances tiesa, Beļģija) uzdoto prejudiciālo jautājumu atbildēt šādi:

Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzišanu un izpildi civillietās un komercietās 7. panta 1. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka prasība par pienākumu samaksāt ikgadējās iemaksas, ko lielākoties veido apdrošināšanas prēmijas un kas izriet no lēmuma, ko pieņēmusi advokātu kolēģija – bet tas ir jāpārbauda iesniedzējtiesai –, kurā advokātiem ir pienākums iestāties atbilstoši valsts likumam, ir jāuzskata par prasību, uz kuru attiecas jēdziens “lietas, kas attiecas uz līgumiem” minētā panta izpratnē.

45 Spriedums, 1983. gada 22. marts (34/82, EU:C:1983:87, 14. punkts).

46 Uzsvēršu, ka ar atbildi, kas sniegta uz uzdoto jautājumu, nepietiek, lai noteiktu, vai iesniedzējtiesas jurisdikcijā ir izskatīt pamatlietu, jo, lai atbildētu uz šo jautājumu, ir jāzina jautājums arī par to, vai iesniedzējtiesa ir pienākuma, kas ir pamatā prasībai, izpildes vietas tiesa Briseles I.a regulas 7. panta 1. punkta a)–c) apakšpunktā minēto noteikumu izpratnē. Iesniedzējtiesa nav nedz uzdevusi šādu jautājumu, nedz arī sniegusi par to komentārus, un tas man liek domāt, ka tā patiešām uzskata, ka tā ir strīdīgā pienākuma izpildes vietas tiesa minētā 7. panta 1. punkta izpratnē.

47 Šajā nozīmē skat. spriedumu, 1992. gada 10. marts, *Powell Duffryn* (C-214/89, EU:C:1992:115, 20. punkts).